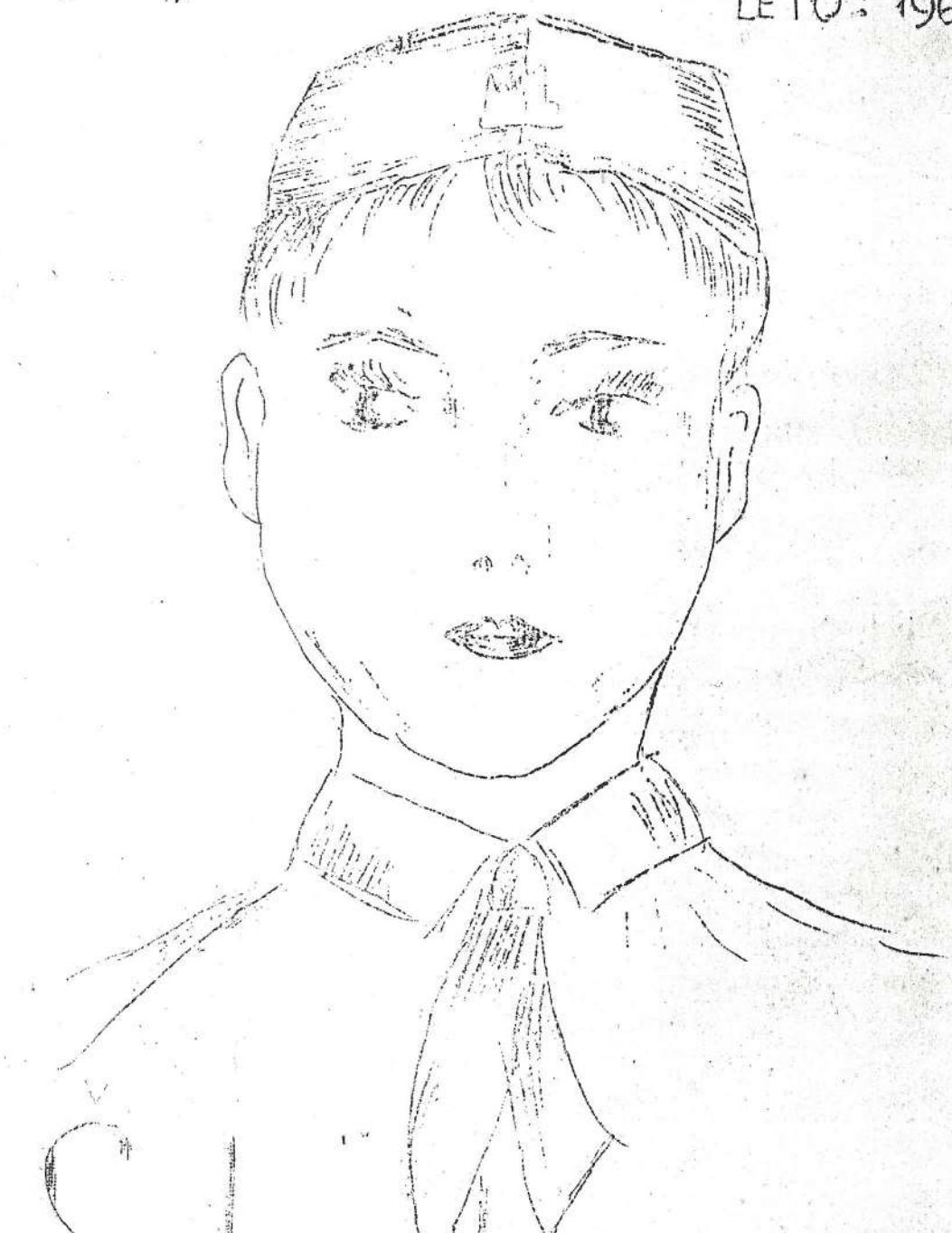

leto VI.

LETO: 1968-69

Solarek

izpod

GLASILO BO
„FRANCE REVK“
OSNOVNA ŠOLA, SIMON KOST
PODBRDO

Črne prsti

DAN MRTVIH

1. november - dan belih krizantem

Da, 1. november, tihi in pusti jesenski dan. Na nebu so se zbirali oblaki in veter je pihal skozi veje dreves. Tam daleč v daljavi se je oglasil cerkveni zvon. Veter je odnašal in zopet prinašal njegovo melodijo, ki je tako žalostno zvenela.

Spomini so hiteli nazaj, ko smo stali pred nagrobni spomeniki, so pred nami vstajala podobe mrtvih staršev, bratov, sestra, znancev in sosedov. Nekoč so živeli med nami, sedaj pa je smrt, neizprosen delež vsakega človeka, pretrgala tisoče in tisoče vezi in nam v srcu pustila samo še grenkobo.

Ob grobovih smo prižgali svečke in poleg položili rož - belih krizantem. Tako so gorele svečke, zdaj svetleje z bolj polnim plamenom, pa so zopet pojemale, kakor veter, ki se je ta dan tako rad oglašal. Belo rože, pa se bodo pozibavale v vetru toliko časa, dokler ne bodo ovenele in še one mirno padle na gomilo, katero so malo poprej krasile.

In čez leto dni se bomo zopet zbrali, prinesli belih rož in prižgali svečke. Saj ljubezen, bo dajala grobovom tisto, kar bi dajala pokojnim.

Bojana Pajntar, VIII. r.

Le ona se ga je spomnila

1. november! Le najstarejši ljudje v vasi se spominjajo te jeseni. Zemljo je pokrivala bela odeja. Po stezah, ki se je vijugala iz vasi sta stopala fanta. Hodili sta legočno moreč ce za mraz in za redke snoviščke, ki so paljetvale.

Sredi vselega pogovora sta opazila na poti predzemborj drobne stopinje. Sprašovala sta se le kdo bi tod hodil. Pospešila sta korak. Todaj sta nedaleč pred seboj zagledala drobno postavico, ki bi se skoraj izgubila v plasu snežink. Fanta sta bo spogledala. Le kam bi utegnilo dokletce tako hiteti. V primerni razdalji, da ju dokletec ne bi opazil sta stopila za njo, nista je vamreč hotela prekršati načrtov. Edan je dokletce zvilo v gozd. Drobni koraki so puščali za seboj svojo sled, da fantom ni bilo težko slediti ji.

Deklicen se jo ustavila, toda fanta sta bila še toliko oddaljene, da je nista videla. Stopila sta bliže in opazila gomilo zaznamovano le z majhnim lesencem križem. Nnd to gomilo se je sklanjala doklica in poskušala prižgati svečo. V drugi roki pa je držala šopek belih krizantem. Skrbno je položila šopek k križu in znova poskušala prižguti svečo. Sele tedaj je opazila fanta, ki sta se počasi približala. Dekletco se je vprašajoče ozrlo na prišleca. Tudi fanta sta se nemo spogledala. Veem trem je bilo mučno. Molk je pretrgal eden izmed fantov, ki se je obrnil k deklici in jo vprašal: "Koga imam tukaj?" Deklica je še enkrat preletela obraza fantov, naznanje pa dejala: "Ne vem", ne poznam ga. Vem le to, da je umrl za nas vse, za tiste cilje, ki jih dosegname danes mi.

Ljubil je svojo zemljo. In prav ta zemlja, za katero se je takoj veseljeno boril, pa je spregleda v svoj hladni objem. Sedaj je ostal sam s svojo zasneženo gomilo. Nihče mu ne prižge sveče, niti zasadi cvetice.

Fanta sta jedla. V očeh so se jima svetile solze. Bilo jima je mučno in najraje bi zbožala. Samo proč od tod! Proč od groba, kjer spi njihov vrstnik, ki je moral takoj ugrediti umrto. Proč od dokletca, ki so je edino spomnili mladega kurirja in mu prižgalo sveče ter mu položila šopek belih krizantem.

TRAGEDIJA V SVETU
SE NADALJUJE

Tožki trenutki v zgodovini Českoslovaške

Delih 20 let je vladal v ČSSR ester stalinizem in konzervativem, dokler ni bilo Čehom in Slovkom vsočil dovolj. Antonin Novotny, glavni predstavnik te doletne diktature, je pod njihovim pritiskom moral odstopiti in z njim vsi konzervativni politiki Čehoslovaške vlade. Na čelo je prišla novo napredno vodstvo z Dubčkom, Svobodo in drugimi komunisti, ki so postali pravi idoli Čehoslovaškega ljudstva. Toda konzervative so še vedno predstavljalji močno opozicijo, posebno še ob zunanjem pritisku. To so bile nekaterе socialistične države predvsem Sovjetska zvezda, Nemška DR, Poljska, Bolgarija in tudi Madžarska. Te so sklicevale sestanke voditeljev socialističnih držav, kjer so govorili o položaju ČSSR in izrazili "zaskrbljenost". Pritisk se je kmalu tudi v tisku, predvsem pa v manevrih Varšavskega pakta; tukaj so bili sprva le bližu čehoslovaških načrtov, pozneje pa kar na Čehoslovaškem. Po končanih manevrih so se oborožene čete umikale celo težno in Sovjetska zveza je svoje vojaštvo zadnjo umaknila. To se je dogajalo proti koncu julija. Mooton pa je v Varšavi sestalo petero članic Varšavskega spora - brez Českoslovaške - in grdo obsojilo českosloviško reformo. Obsojena českoslovaška partija je zavrnila obtožbo, Jugoslavijo in Romunijo pa sta takoj podprtli njena stališča, hkrati z njima pa tudi takoraj vse ostale komunistične partije sveta. Na pogovorih v Černi so predstavniki KPSZ lojalno vredovali vodstvo KPG in želejali reforme v ČSSR.

Češkoslovaška, ki je na teh pogovorih sodelovala, se je oddahnila.

Toda 12. in 13. avgusta se je v Moskvi sestela varšavsko petorica in v svojih sklepih zopet ostro napadla politike novih Češkoslovaških voditeljev in celo Jugoslavijo. O teh sklepih niso javno poročali, zato so dalj časa ostali tajni.

V takih okoliščinah je napočil 20. avgust 1968. Ob pozni vočerni uri so čete petih, prej omenjenih držav, prekoračile češkoslovaško mejo in v nekaj urah zasedle vse omoljo ČSSR. Okupatorji so v opravičilo trdili, da so jih v deželo poklicali "partijski in vladri podjetljivi", da jih začvršujejo pred kontrarovalčicijo in njomimi prištivi. V resnici je bila to agresija veliko hegemonistične in vrh večega socialistične države, na Socialistično državo. In prav to dejstvo, da so oboji pripadniki socialistične države, je pri tem najbolj žalostno. Ta agresija pomeni neprečenljivo škodo za mednarodno delavsko gibanje, za razvoj socializma in za mir v svetu. Sovjetska zveza je z okupacijo Češkoslovaškega dokazala, da še zdaleč ni zgledna socialistična država, narveč ji je nar samo za lastne interese, kot to dela jo vsi veliki v svetu. To okupacijo so obsodili skoraj vsi narodi sveta in med njimi tudi mi, Jugoslovani. Sovjeti so nam začeli očitati, da smo stopili na stran imperialistov in njihove politike in nas sploh začeli ostro kritisirati. Kot v odgovor je Tito dejal, da Jugoslavija obsoja vsakršno agresijo, pa najsi bo to agresija. Izredla bi arabsko državo ali pa Sovjetska zveza na ČSSR. Najbodo agresorji kapitalistični ali socialistični, mi obsojemo oboje. Prav zato smo odločno na strani okupirane Češkoslovaške.

Med tistimi, ki okupacije nispi obsodili, st. tudi ZDA in to zato, ker sami ravnajo enakož Tudi Vietnam je moral molčati, sicer bi mu Sovjetska zveza odpovedala vojaško pomoč, tega pa ne more tvegati. Sovjetska zveza je torej z okupacijo hotela pokazati, da ne more

trpeti, da bi neka socialistična država gradila socializem po svoji poti in ne kot si Sovjeti zamišljajo.

Po teh, za Češkoslovaško zelo temnih dogodkih, so voditelji ČSSR poklicali na pogajanja v Moskvo. Pod pritiskom so morali sprejeti sklepe teh pogajanj, ki sploh niso bila pogajanja, marveč vsiljena odločitev Sovjetske zveze.

Rečeno je bilo sicer, da se bodo njihove čete umaknile, toda kako je potekalo to umikanje, si pač lahko sami mislimo. Vojaške enote so se umikale cele tedne in se še vedno umikajo, počasi "saj se nikamor ne mudi". V celoti se sploh ne bodo umaknile, temveč bodo še vedno ostale na zahodnih češkoslovaških mejah, pžiroma kar v zahodni Češkoslovaški kot "strža pred zahodnim svetom." Vendar je po vsem tem lanko svetu jasno, da ČSSR in Sovjetska zveza nikoli več ne bosta imeli razčiščenih odnosov, vsaj dokler bodo Sovjeti vodili tako politiko.

Jugoslavija je ta vodni korak, popolno neodvisnost od stalinizma in sovjetskih vplivov, storila leta 1948. To je bilo za tisti čas vsekakor pogumno dejanje, ki smo ga storili nasproti hegemoniji "velikega Stalina". Pozneje so tudi druge socialistične države hoteli dosegiti neodvisnost od Sovjetske zveze, toda nobogi ni uspel popolnoma. Vendar pa je ČSSR dovolj zgovorno pokazal, da svobodne države žele politično in gospodarsko samostojnost in neodvisnost.

Silvo Torkar, VIII. r.

Dežela nesreče, lakote, sestradanih otrok

Biafra! Afriška dežela nesreče, lakote, sestradanih otrok! Tako daleč je od nas, pa nas vendar ob tej besedi spreleti srh. In kako ne!

Že dva milijona žrtev, samo zaradi lakote, število pa se še vedno veča.

Hudo je misliti, da se to godi v drugi polovici dvajsetega stoletja, v času, ko ima svet vse možnosti za boljše življenje, za mir, napredek.

Neverjetno je, da mora neka dežela trpeti toliko gorja.

Ko gledam na televiziji sestradane otroke in umirajoče matete, se mi vsiljuje vprašanje, zakaj svet ni nudil potoci takoj, ko se je tragedija začela.

Morala sta umreti dva milijona ljudi, prej kot je svet začel nuditi pomoč. Kako grozno je bilo slišati, ko je radij povedal: "Toliko in toliko ljudi je umrlo v Biafri zaradi lakote!" Ali, ko nam je televizija pokazala na ekranu od lakote onemogle otroke, nismo hoteli verjeti, da je to res. Mnogi so misljili, da živimo v raju. Boda kako daleč speli od resnice!

In danes v Biafri še vedno umirajo, čeprav jim vsi nudijo pomoč. Tudi naša domovina je med temi. Ni pa še dolgo od tega, ko je plačala pomoč s krvnim dävkom. V Biafri je namreč izgubil življenje mlad beograjski zdravnik, dr. Dragan Horcag. Šel je, da bi nudil pomoč, pomagal nesrečnim ljudem, si zaslužil kruh, pa je plačal z življenjem.

Hudo je misliti na vse to. Zdi se nam, da so pravljice, katere smo bili, ko smo bili še majhni, ko smo verjeli v političko vilo. Joj, kako zelo, zelo daleč smo bili od resnice.

Danes, ko čerčimo časopise, poslušamo radio, gledamo televizijo, se urečamo s stvarnostjo, ki je huda, težka in skoraj nemočna.

Zro prišla rešitev? Na to ne najdem
časa, ker smo že okusili lakoto, prej

Dežela nesreče, lakote, sestradianih otrok

Biafra! Afriška dežela nesreče, lakote, sestradianih otrok! Tako daleč je od nas, pa nas vendar ob tej besedi spreleti srh. In kako ne!

Že dva milijona žrtev, samo zaradi lakote, število pa se še vedno veča.

Hudo je misliti, da se to godi v drugi polovici dvajsetega stoletja, v času, ko ima svet vse možnosti za boljše življenje, za mir, napredek.

Neverjetno je, da mora neka dežela trpeti toliko gorja.

Ko gledam na televiziji sestradiane otroke in umirajoče matere, se mi vsiljuje vprašanje, zakaj svet ni nudil potoci takoj, ko se je tragedija začela.

Morala sta umreti dva milijona ljudi, prej kot je svet začel nuditi pomoč. Kako grozno je bilo slišati, ko je radijski povedal: "Toliko in toliko ljudi je darena umrlo v Biafri zaradi lakote!" Ali, ko nam je televizija pokazala na ekranu od lakote onemogle otroke, ne, nismo hoteli verjati, da je to res. Mnogi so misljili, da živimo v faju. Boda kako daleč spokojni od rešnice!

In danes v Biafri še vedno umirajo, čeprav jim vsi nudijo pomoč. Tudi naša domovina je med temi. Ni pa še dolgo od tega, ko je plačala pomoč s krvnim davkom.

V Biafri je namreč izgubil življenje mlad beograjski zdravnik, dr. Degan Horčag. Šel je, da bi nudil pomoč, pomagal nesrečnim ljudem, si zaslužil kruh, pa je plačal z življenjem.

Hudo je misliti na vse to. Zdi se nam, da so pravljice, katere smo bili, ko smo bili še majhni, ko smo verjeli v politiko, vše. Joj, kako zelo, zelo daleč smo bili od rešnice.

Baner, ko četrtito časopise, poslušamo radio, gledamo televizijo, se srečamo s stvarnostjo, ki je huda, težka in skoraj nemogoča.

Zro prišla rešitev? Na to ne najdem
časa, ker vse, ki okusili lakote, prej

- 7 -

ČRNI AVTI VOZIJO V NOČEH,
ČRNA, TEŽKA SLUTNJA ŽGE V
LJUDEH& Kajuh

Kurinka

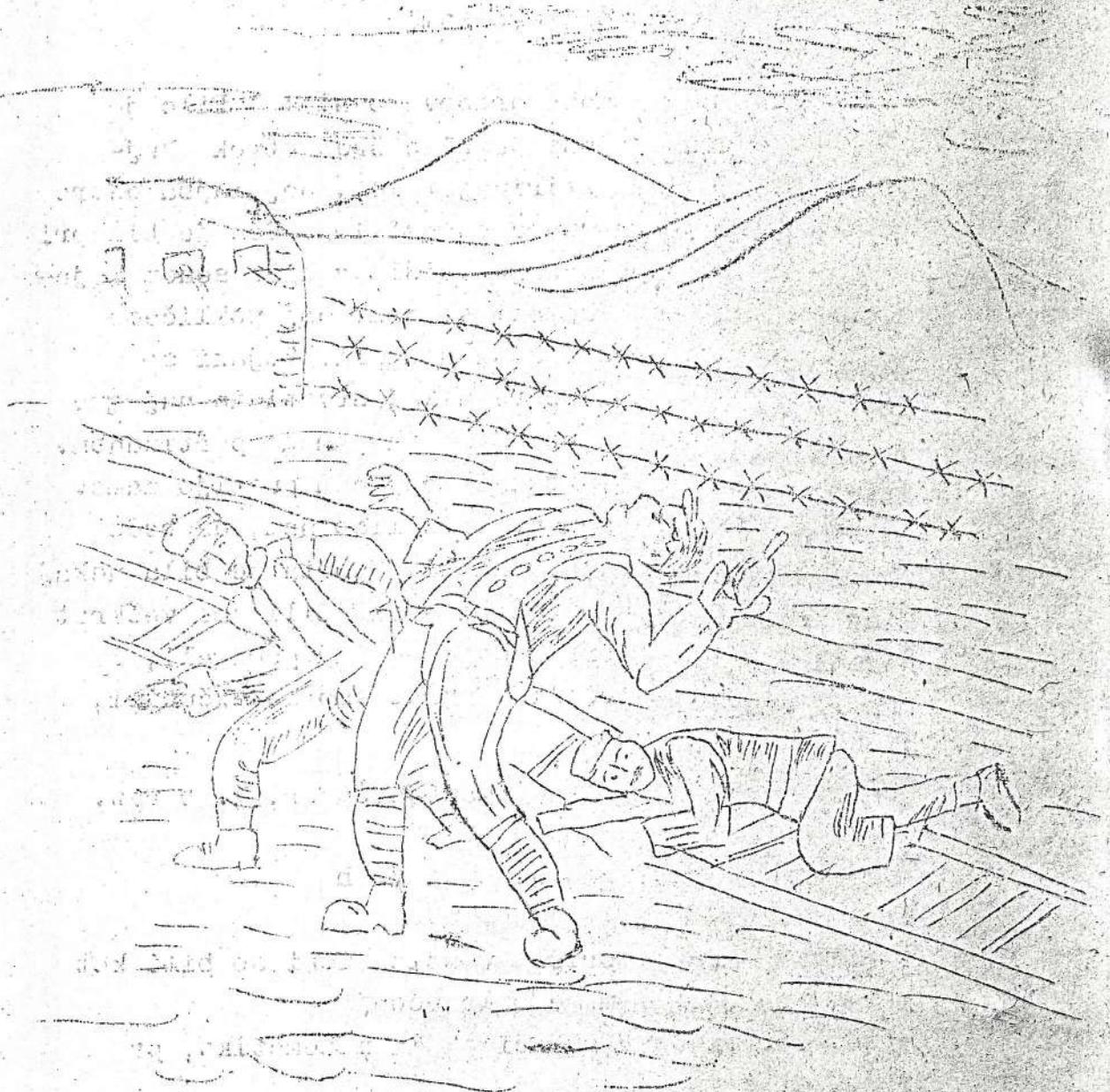
Bilo je pozimi leta 1944! Kurir jo prinesel teti obvestile, da se mora takoj javiti na štabu briško-beneškega odreda, ki je imel sedež v Šmartnem v Erdih. Tov. Volušček Danko ji je izrcčil pismo, da ga čimprej odda tov. Damjanu. S sovaščanko tov. Francenko ste v zgodnjih urah odpotovali iz Zarščine mimo Zapotoka, Koštanjevico, Ligo, Kombreškega, Rogaščju in iščiši proti Slapu.

Pričeli sta na Slap in čudno se jima je zdelo, ker je bilo vse tako tiho, kot da bi bila vas izumrla. Pri glinu sta hoteli čez most, ko so iz zasede planili Nemci. Uiti nista mogli. Udpeljali so ju v milenarjovo viso. Spravili so ju v izbo, kjer je bilo že veliko takih nesrečev. Pri vratih je stal stražar z naprejšnjim brzostrelkom. Nihče ni govoril. Dočakali se jo nabralo sedemindvajset ljudi, večinoma kurirk, obveščevalk in drugih aktivistk. Stražarji so se etalno menjavali.

Noč strahu je minila. Zjutraj so se oglasili streli. Zunaj je zapopotalo. Nemci so tekali sem in tja.

Stražarji izginili, bili so prosti. Po nekaj urah hojočča kurirki prispele na Oblakov vrh in srečno oddali pošto. Oddati sta morali nekaj ustnih poročil domačinom in vojškovi brigadi.

Danes so mnoge kurirske poti zaraščene, a spomin nam je ne sme zbledeti.

VALENTINČIĆ DUŠAN 5.B

Ostali smo sami

Nekoga večera mi je mama pripovedovala: " Bilo je leta 1942. V družini nas je bilo šest otrok. Najstarejši sin je imel štirinajst let, najmlajša estra pa tri. Jaz sem bila stara enajst let. Oče je bil pri vojakih. Nekoga popoldne je prišlo v hišo sedem vojakov z velikim psom. Ukažali so nam, naj pokličemo mamo. Otroci smo prestrašeni ubogali. Vojaki so rekli mati, naj takoj zbere nekaj stvari in naj gre z njimi. Nekdo jim je povedal, da pomaga partizanom. Otroci smo jokali in prosili, naj nam pustijo mamo. Vse prošnje so bile zmanj. Gospodiliso nam, da bodo spustili psa. Mamo so odpoljali. Zoprta je bila nekaj mescev, otroci pa smo ostali sami. Bili smo večkrat lačni kakor siti. Dobri ljudje so nam pomagali, da smo mater lažje pogrešali. Takrat smo šele čutili, koliko nam mama pomeni.

Marija Čufer, V. b raz.

Poklican je tudi V. b

Tudi tistega dne so prišli v šolo. Taki so bili kot vedno. Edina skrb jim je bila učenje.

" Kaj če bom vprašan srbsčino? In matematiko, pa fiziko?" so ugibali.

Skrbi, ki jih ima vsak dijak.

Le kdaj izmed njih bi tudi pomislil na - smrt?! Le kdaj bi pomislil, da jih bo ta neizbežen del človeške usode doletel že čes nekaj ur?

Take misli so bile daheč od njih. Bili so mladi, polni življenja in vere. Da, bi mladi fantje, ki so v svojih srcih nosili prve okrivnosti, so upali. Bila je vojna, domi pa se kljub temu upali. Upali v lepšo bodočnost in verovali, da je vojo doležni tudi sami. In kdo ve koliko želja so že nosili v srcu!

Bila je matematična ura.

Strogo tišino, ki je napolnjevala razred je zmotil hrup, ki je prihajal z ulice. Fanti so se spogledali.

"Kaj se dogajači so spraševali oči.

"Ostanite v klopeh. Pogledam bom kaj pononi hrup," je njihove misli uganil profesor.

Glesovi so postajali vse nočnejši. Slišali so prestrašene klice in med njimi jok. Pozabili so na prof. prepoved. Zgnetli so se k oknu in radovedno pogledali skozenj. Prizor, ki se jim je nudil, jim je vzbudil strah.

"Le koj počno Nemci? Zakaj so znali toliko mož?"

Prestrašeni so se hoteli odmakniti. Prepozno je bilo! Nemci, ki so z naprejšnjim orožjem stali okoli gruče možakov, so jih opazili. Preden so se dodobro zavedli, so jih suvaje pognali po stopnicah in jih poslili v gručo, v kateri je bil tudi profesor.

Zgrnili so se okoli njega. Še včne proplašeni, si niso bili ne jasni, koj se dogaja. Skučali jih jev potelažiti, jim vleti poguma.

"Najbrž gre za pomote", je dejal.

Toda ni bilo pomote. Vse je bilo resnica. Kruta resnica, da so obsojeni na smrt. Vsii! Tudi oni, otroci, komaj na začetku življenja. Niso mogli verjeti. Vse je bilo preveč nerešljeno. In vendar je bilo res!

Fogledali so profesorja! Takšnega niso videli še nikoli. Do tega trenutka je bil zanje le učitelj kot vsi drugi, "profoks", ki z užitkom deli "cveke".

Sedaj pa se jim je poklical v drugačni luči. V njihovih očeh je zrasel junak, ki ga ni strah smrti. Ob pogledu na njegovo se tudi sami odresli strahu. V njih je izrasla moč, moč, ki jim je dala, da so pogumno slišni moričec. Viso prosili za življenje! Držali so se kakor vrečni sinovi svoje domovine.

Drug za drugim so šli! Prvi, drugi, tretji .... peti.

Vsi. Vsi, blagovno.

Na koncu pa nista več.

Lidija Bizjak, VIII. r.

IZ NAŠEGA ŽIVLJENJA

1. Vnas Hudajužna

Naša vas se imenuje Hudajužna. Dolino jo na spodnji in zgornji konec. Leži v Baški grapi. Mimo teče potok Bača.

Vas obdajajo hribi: Kojce, Porezen, Obloški vrh in natanjše vzpetine: Erdo, Osredek, Durnik. Vzpetine so porasle z gozdovi. Zelo malo ljudi se ukvarjajo z živinorejo in poljedelstvom. Mnogo jih odhaja na delo v industrijske kraje.

Vasi ima tudi okoliške vasi: Obloke, Zakoječ, Kuk, Znojile in Štržiče. Najbljižja vas so Obloke, ki leže pod Obloškim vrhom. Tu je bila prva šola. Po vojni je bila v njej nekaj časa mlékarna.

Zakoječ pa leži pod visoko Kojco. V tej vasi se je rodil pisatelj France Čevik. V vseh okoliških vasilah se ljudje ukvarjajo z živinorejo in poljedelstvom, ker je predaleč, da bi hodili v službo.

Moj dom je en km oddaljen od Hudajužne, imenuje se Rovt. Je na samoti. Ukvarjam se s kmetijstvom. Okrog se razprostirajo travniki, sandovnjaki, polja in gozdovi. V hiši je pet članov družine. Z Rovta je zelo lep pogled na okoliške vasi.

Moj dom je v vasi ob reki Mirija Črek, V. a. r.

Leži v dolini pod Grahovo - moj rojstni kraj.

Moj domači kraj je Grahovo. Vas Grahovo leži v Baški grapi. Dolina je precej ozka, zato se upravičeno imenuje Baška "grapa". Saj je res bolj podobna grapi kot dolini. Po njej teče deroča reka Bača.

Vas Grahovo šteje 74 hiš. Največ hiš je strnjemih ob cesti, druge pa so tudi raztresene po pobočjih. Med njimi je tudi moj dom. Od doma do vasi mi je znan vsak kamen in vsako grevo. Mnogo lepih spominov me veže na to pot.

Velika pridobitev za našo vas bo televizijski repetitor, ki bo v kratkem končan. Gradijo ga na najvišjem vrhu Šentviške planote. Od mojega doma se lepo vidi. Najprej bomo morali napeljati elektriko, nato šele bomo lehko kupili televizijo. Na Grahovem tudi drugače dobro napredujejo. Pred kratkim so nam mlajšinci prikazali lepo igro "Kaj iz zadreg". Tudi potujoči kino nas večkrat obišče. Primanjkuje pa prostorov za kinodvorano.

Mi pionirji vsi ljubimo svoj domači kraj. Z učenjem in z delom pa skušamo tudi ni pomagati, da bi postal lepši in bi bilo življene v njem boljše.

Simon Hunar, V. a raz.

Sedel sem na gadu

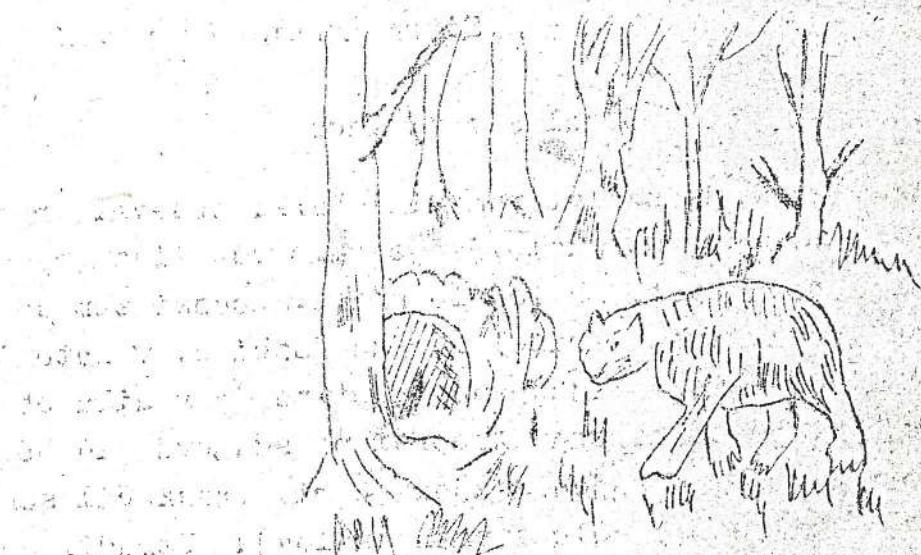
Poletno sonce je z zlatorumenimi žarki obsevalo razpokano skalovje. Ob skalovju je bilo vse živahno. Čebelice sona cveticah iskale hrane. Počasi sem se plazil po skalovju. Prišel sem do jazbine, v kateri ni bilo več zimskega zaspanca. Pot me je vodila ob potoku, ki je enakomerno žuborel po skalovju in ob katerem so bili nasajeni majhni bori. Preskočil sem potok in bil sem v zelo strmem skalovju. Utrudil sem se. Ker mi je bilo vroče, sem začel hoditi počasi.

Na stezi sem se naslonil ob skalo in sedel, da se malo odpočijem. Sedel sem na mrzli skali in čudno se mi je slalo, da je sonce ni ogrelo. Spomnil sem se, da se lahko prehladim. Zato sem hitro vstal, pogledal na sedlož in kaj sem vili? Tam, kjer sem sedel, se je iz klopčiča izvil gad. Bil je velik in sive barve. Uskal bi bil me, če bi ne bil hitro zbežal. V strahu sem bežal proti potoku, od tam pa domov. Od takrat le redko kdaj zaidem v tisto skalovje.

Bogomir Hunar, VII. raz.

Zgodba o medvedu

Naša vas je visoko v hribu, obdana z gozdovi. Imenuje se Porezen. Šteje samo dodevajst hiš. Kar je veliko gozdov je v njih tudi mnogo divjih živali. Pojavil se je celo nedved. Videli so ga, kako je trgal lešnike. Pri sosedu je umoril cveta in jo zakopal v praprot. Zelo sem se bal, ko sem šel sam v šolo. Mislil sem si: Kaj bi bilo, če bi ga srečal. Pa sem je vse dobro končal. Sodaj je omilačal drugam.

Rolando Memperle, II. r.

Neko delal je svoj dom z očetom zlenila, da grova na Slatnjih. Oče je vzljale gospodarske, da bi ustrolil gamsa. Ko se prišla do korce, sem zagledala pojno gansov, ki se se polli. Povedala sem očetu. Tudi on jih je kulin zagledal. Pokažal mi je gansa, ki je

bil na straži. Hotel ga je ustreliti, a bil je preveč daleč. Tedaj ste prišla še dva gansa. Oče se jima je hotel približati, vendar so bili gamei v takem sklovju, da to ni bilo mogoče. Nato pa sva so napotila dalje. Na Slatniku sva počivala, nato pa sva se napotili domov. Nazaj grede sva zaledala srujako, ki nas je takoj zaledal in zbežal. Doma pa sem bila posna, ker sem videla gasec.

Br. 34. Maja 1914. v. 10.00 h. Kusterle, XV. r.

Čini modarico spet a kroglošček
vsi vse želijo moj fantič.

Že sem se razveselila,
da bo končno vash skrb,
da denarja bom dobila
za potrebno vse stvari.

Da bom zopet potovala
za kakšen dan na Eled,
tam bom počivala, se kopala,
zaručila v lica spet.

Vendar se je izkazalo,
da iz tega nič ne bo,
denarja bo prenalo
zapolnilkovajo tse.

Spetšinko je tražil hlača,
zda jih maj nove krapit igrem,
joj, th te od ekromne-plače,
pravna živost, vam povem.
Vsej oles spomini
In tako sem doma ostala
ter pod kostanj sedim-sedim,
tam sem premisljovca,
da nesreča spremišja mo.

A če nove hlače
nosi moj fantič,
meni res ne manjka nič.

Marija Beguš, VII. r.

Naša televizija

V P'vdrdu vidimo televizijski program eno leto. Od-dajnik so zgradili sami vaščari s prostovoljnim de-lom. Kopali so luknje, postavljali drogove, zgradili hišico, in stolp. Eetos sem šel z očetom na Kup. Videl sem hišico in stolp. V hišici so razne električno na-prave. Stolp je pred hišico. Na stolpu sta dve anteni in rdeča lučka. Ena antena je sprejemna, druga pa od-dajna. Miotroci smo zadovoljni s pretvornikom, ker lahko gledamo na televiziji otroške oddaje.

Goran Stendler, III. r.

Bila sem v Kranjski gori

Nekoga dne je prišel ata iz službe in povedal, da lahko gremo brezplačno na počitnice. Ker vsi nismo mogli od doma, je šel ata, mlašji brat in jaz. Težko sem dočakala tisti dan. Odpotovali smo z vlakom. Na Jesenicah smo se presedli na avtobus in se odpel-jali proti Kranjski gori. Opoldne smo bili že tam. Kranjska gora je lep letoviški kraj, kjer se vsak dan gnete polno tujih turistov. Tam je več počitniš-kih domov in lepih hotelov. Mi smo bili v Železniš-kem domu. Hrana je bila zelo dobra in veliko je je bilo.

Iz Kranjske gore pa smo hodili tudi na izlete. Bili smo na Vršiču, v Podkorenju, pri izviru Save Dolinke in tudi blizu avstrijske meje. Bilo je zelo lepo, samo malo mi je bilo dolgčas.

Medarda Čufer, II. r.

Prvi sneg

Zjutraj, ko sem se prebudoval, se mi je zdelo vse nena-vadno svetlo in belo. Hitro sem vstal in pogledal skozi okno. Zaklical som: "Mumi, sneg!" Takoj sem skočil iz postelje, se oblekkel in obul ter stekel na cesto. Začel som delati snežne kepe in loviti snežinke. Knalu pa ne je zazeblo v roke in sem stekel nazaj v kuhinjo. Potem sem se naslonil na okno in opazoval, kako lepo naletava prvi sneg.

Bruno Mencinger, III. r.

Bliža so zima

Kakor ljudje, tako se tudi živali na različne načine pripravljajo za zimo. Zimski zaspance zimo prespijo, druge pa se založe z zalogo hrane.

Večina ptičk pozno jeseni odleti na topli jug. Ostale pa, ki ostanejo pri nas, pozimi zmrzujejo in si težko dobijo hrane. Mi otroci bomo tem ptičkam postavili krmilnice in vanje dali hrano. Tako se bodo ljudje in živali morali spriječiti z zimo, ki nam je že postregla s prvim snegom.

Marjan Kos, II. raz.

Slovo od šole

Sedaj sem že v 8. razredu. Kako hitro so minila ta brezskrbna leta. Čas je kot bilni lehurček. Nikoli več nahi da je videnec nekih šolskih dni. Spomnim se dneva, ko mi je prvič prestopila šolski prag. Velik koren v življenju je bil to. Sedaj pa bom s svojimi sošolci svitajščiščo še nekaj mescev. Takrat, na poletje pa se boste naša pita razšla in življenje vsakogar izmed nas bo steklo vojo pot.

Stopam po cesti, po kateri sem neredila nič koliko stopinj. Dames me hitim, pozornejša sem na vse. Oparujem ljudi in življenje okoli sebe. Priden do šole in stopinj v razrej, v katerem šumi kot v čebelnjaku.

Vsi smo veseli, razigrani. Toda, kako bo ob koncu šolskega leta? Vzeti bom morala slovo od sošolck in sošolcsov, s katerimi smo si postali kot sestre in bratje, at otrej, at ljudi.

Razred bo ostal tih, prazen in pust. Črna tabla bo še bolj črna. Nikoli več ne bo na njej naših s kredo pisanih številk in črk!

Rada ali nerada, kmalu bom morala začeti novo življenje. Sama bom morala enkrat priti do kruha, do katerega se največkrat pride po poti, ki ni posuta z rožicami, ampak je trojjava in trda.

Anka Drole, VIII. r.

19. 10. 1968. Ljubljana
OAKT Br. 11. Meksico '68

Nekaj časa pred tem mi je prišlo v glavo, da v petih štirih letih je naša olimpijska reprezentanca dosegla na olimpijskih igrah v Tokiu kar lep uspeh, ki pa ga ne moremo primerjati z letošnjimi v Meksiku. K temu uspehu sta veliko prispevala splitska plavalka Durđa Bjedov, ki je obvojila kar dve medalji: na sto m zlato in na 200 m srebrno in telovadec na konju z ročaji Miroslav Cerar, ki si je tudi priboril prvo mestno zlato medaljo.

Presestili pa so nas tudi košarkarji s srebrno in waterpolisti z zlato medaljo. Tudi rokoborci so prejeli kar dve medalje: srebrno in bronasto. Zvonko Vujin, naš najboljši boksar, pa si je priboril bronasto medaljo. Najbolj nas je razočarala atletska tekmovalka Vera Nikolić, s katero smo računali na največji jugoslovanski uspeh v atletiki.

Vendar je Vera v teku na 800 m odstopila in se s tem osramotila, saj je bila svetovna rekorderka. Zakaj je to storila? V odgovor bi lahko navedli več vzrokov.

Vsekakor pa ne smemo kriviti le Vere.

Na olimpijskih igrah v Tokiu je naša reprezentanca prejela 5 medalj, letos v Meksiku pa kar 8. Iz tegu je ~~POVZETEK~~ lepo razvidno, da so jugoslovenski športniki nepravili velik korak naprej, k večjim uspehom.

Pred nami je še vrsta olimpijskih igrah. Že sedaj se bodo začeli naši športniki skrbno pripravljeni, da bodo ohranili svoje dobro ime in dosegli še večjo uspehe in nove rekorde na dvajseti olimpijadi v Münchnu.

Anka Beguš, VI. 8. v.

BONČA VALTER

UREDNIK: PIJAK LIDIA
PANJAR ROZKA

ODGOVORNICA ZA TISK:
HOŽIČ MARTA
DROLE ROMAN

CENA: 80 din